

Kristina
Janů

DOKUD NEUSTANE VLNOBITÍ

Domnívali se, že je to navždy.
Co když je ale věčnost plná tíživé viny?

Dokud neustane vlnobití

Vyšlo také v tištěné verzi

Kristina Janů

Dokud neustane vlnobití – e-kniha

Copyright © Fortuna Libri, 2023

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Kristina Janů

**DOKUD
NEUSTANE
VLNOBITÍ**

Fortuna
Libri

Copyright © Kristina Janů, 2023
Cover design © Pavlína Černá
Cover illustration © Shutterstock.com / Unsplash.com

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing, Praha 2023.
www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka a korektorka Mgr. Erika Hanáčková
První vydání

Tato kniha je fikce.
Jména, postavy, zaměstnání, organizace, místa a události,
které výslovně nespádají do veřejné domény,
jsou buď výsledkem autorčiny fantazie,
nebo byly použity fiktivně.
Jakákoliv podoba s žijícími či mrtvými osobami,
událostmi či místy je proto čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována,
ukládána v jakémkoliv vyhledávacím systému
nebo přenášena v jakékoliv formě ani elektronickými,
mechanickými, kopírovacími, nahrávacími
a jinými prostředky bez předchozího
souhlasu majitele práv.

ISBN tištěné knihy: 978-80-7546-460-6

ISBN ePUB: 978-80-7546-509-2

ISBN MOBI (Kindle): 978-80-7546-510-8

ISBN PDF: 978-80-7546-511-5

vlnobití (přeneseně, knižně) –
prudký nekontrolovaný pohyb
(zdroj: Wikislovník)

Chapitre 1

Nyní – Říjen 2013 v Belleville

Mlčíš a já už nechci čekat, až mi povíš pravdu. Zjistím ji sama, napsala jsem v angličtině na list papíru. Položila jsem ho na noční stolek a zatížila snubním prstenem. Tížil mě stejně jako manželovo vytáčení a ticho ložnice, ve které jsem usínala sama. Na papír mi ukápla slza a rozmazala *pravdu*. Z kapsy džínů jsem vytáhla mobil s francouzským číslem a vytočila už mnohokrát volaný kontakt. Poslední pokus. „No tak, zvedni to!“ žádala jsem. Tříkrát zazvonil a pak se ozvala namluvená zpráva ve francouzštině: ‚Tady Nicolas Buchet-Dechamps. Nejsem právě k dispozici, zanechte mi zprávu, budu se vám věnovat později.‘

Sakra, kdy později?!

„Nico, kde jsi? Dej mi vědět, kdy se vrátíš. Prosím.“ Netušila jsem, jestli zprávy poslouchal, nebo je ignoroval. Ani jeho Facebook či Skype neukazovaly žádnou aktivitu.

Vrátil se k nim?

Ve svých čtyřiaadvaceti letech jsem trhala rekord v délce trvání manželství. Stačily pouhé tři týdny, než ode mě odešel. Nezvedal mi telefon, neodepisoval na zprávy. Ocitla jsem se poprvé úplně sama v cizí zemi, jejíž řečí jsem nemluvila, a nevěděla, co dál. Neměla jsem tu přátele ani práci. Od rodiny v Česku mě dělilo jedenáct set kilometrů.

Pobývala jsem v jedné z nejprominentnějších rezidenčních čtvrtí ve městě Belleville, ve středovýchodní části Francie. Žili jsme v moderním domě se správcem dostupným čtyřicet hodin denně, vstupem na čip a koberci na chodbách i ve výtahu tak měkkými, že ztlumily kroky jakýchkoliv bot. Nicméně v rodině, které jsem byla nyní součástí, se přeshlapy netolerovaly. Ani jakkoliv tiché. Už jen svou přítomností zde jsem vyčnívala. Byla jsem cizinkou, ale oni byli *cizáci* zase pro mě. Tahle zlatá klec, kterou jsem před dvěma měsíci začala nazývat novým domovem, patřila mému manželovi Nicovi, jenž odsud před čtrnácti dny odešel. Netušila jsem, kde je, kdy se vrátí. *Jestli* se vrátí.

Koho jsem se měla zeptat, kam se poděl?

Ze dní čekání se stal týden. Z týdne dva. Zdálo se, že ona hádka nebude jako ostatní, po kterých jsme se usmířili. Jak čas plynul, začalo mi docházet, že se z ní nejspíš jen tak nevzpamatujeme. Ona ostrá slova padla poprvé a působila jako rána na solar. Všechna lítost, pochyby a touha po odpovědích vyvěraly na povrch jako špína z moře a ta vlna nás nemilosrdně smetla.

Odešel, abychom se mohli volně nadechnout?

Nepřestávala jsem se zlobit, že se nevrátil, nechal mě tu samotnou. On, který mi slíbil zůstat po mém boku v dobrém i zlém.

Mobil v zadní kapse mi zavibroval. Rychle jsem po něm sáhla, ale vypadl mi z chvějících se rukou. Zvedla jsem ho a při pohledu na displej se neubránila lehkému zklamání.

Míša.

„*Salut*, Domčo! Jak je?“

Seznámily jsme se na Facebooku ve skupině Čechů a Slováků žijících v Lyonu. Stesk po domově a češtině mě přiměl navázat nové známosti alespoň virtuálně. V malém městečku

Belleville totiž žádní Češi nežili a nejbližším velkým městem byl právě Lyon.

„Ujde to. Volala jsem ti, protože jsem se rozhodla přijet do Lyonu. Víím, že je to narychlo, ale mohla bys mi zítra po obědě přijít naproti?“

„Určitě. Už máš jízdenku?“

„Zatím ne. Koupím si ji až na nádraží.“ Pro případ, že by se mi změnily plány.

„Oukej. Tak nezapomeň vystoupit ve stanici Part-Dieu, ne Perrache, jo?“

„Pokusím se. Zatím se měj!“ rychle jsem se rozloučila. Co kdyby mi volal Nico a měla jsem právě obsazeno? Snad se mi dřív nebo později ozve, nebo přijde domů a najde můj vzkaz. Potkáme se a vše si vysvětlíme.

Otevřela jsem skříň, abych si sbalila oblečení s sebou. Na letní šaty jsem mohla zapomenout, ale trika a mikiny se mi budou hodit. Po chvíli váhání jsem otevřela i Nicovu skříň, ve které visely především košile a obleky, čisté, netknuté. O praní prádla se starala najatá paní, která sem docházela jednou týdně uklízet. Obleky nosila do čistírny. Jako holka z vesnice jsem dokázala vzít za práci, ale Nico mi chtěl dopřát pohodlí a čas pro sebe. Lichotilo mi, že mě neměl za posluhovačku, ale zároveň bylo zvláštní nemuset se o nic starat. Stále jsem si na to nezvykla. Ze spodní police jsem vyndala sportovní tašku, kterou nosil na tenis, a našla v ní zmuchlané triko. Přičichla jsem k němu a do očí se mi nahrnuly slzy. Tolik mi chyběl! Popotáhla jsem a utřela do trika slzy. Zvuk domovního zvonku byl jako prásknutí bičem. Trhla jsem sebou, jako by mě přistihl při něčem, co nemám dělat. Váhavě jsem zamířila ke dveřím. V jejich blízkosti jsem začala našlapovat na špičky, abych se neprozradila. Nikoho jsem nečekala.

Nikoho, kromě svého manžela.

Chapitre 2

Zadržela jsem dech a nakoukla do kukátka. Kdo že...? vydechla jsem překvapeně. Jeho bych tady nečekala. Chvilku jsem si pohrávala s myšlenkou, že budu hrát mrtvého brouka a neotevřu. Popravdě jsem netušila, na čí straně se dotyčný příchozí nachází. Přišel v dobrém, nebo mě čekají nepříjemnosti? Proč nepřišla moje švagrová Audrey? Kryla svého bratra?

Zkontrolovala jsem své domácí oblečení, o které jsem se v posledních dnech příliš nestarala, a rychle si šla převléknout svršek. Prsty jsem si prohrábla blond vlasy do pasu, nyní děsně mastné, a stáhla je do culíku. Až poté jsem otevřela dveře.

„Zdravím, Jean-Marcu, jak se ti vede?“ Pár francouzských frází jsem si již osvojila, ale o plynulé konverzaci jsem si mohla nechat zdát. Fakt, že jsem po dvou měsících ve Francii stále nemluvila francouzsky, mi bohužel ubíral na sympatiích a byl značně nepraktický.

„*Bonjour Dominique!* Mám se dobře, a ty?“ Naznačil francouzské políbení na tváře a já se podvolila. Můj švagr Jean-Marc byl ke mně vždy přátelský a vstřícný. Pomáhal mi zorientovat se v tom, co se ode mě jako partnerky, později snoubenky, očekávalo. Pokud nebyl poblíž Nico, nebo jeho bratr Bastien, postaral se o konverzaci. Našli jsme vzájemné porozumění, neboť jsme byli oba „vetřelci“ v rodině

Buchet-Dechamps. Nikdy jsem si však nedovolila před ním rodinu svého muže kritizovat. Jen jsem si občas povzdechla nad běžnými věcmi, se kterými jsem, jako cizinka ve Francii, zápolila. Celá rodina se každou neděli scházela v domě rodičů na oběd. Jednalo se o povinnou účast. V rodině Buchet-Dechamps vládli matriarchát pod přísnou taktovkou Nicovy matky, původem Italky. Více než mého drahého jsem při společných setkáních sledovala právě Jean-Marca. On byl klíčem k tomu, jak si ve společnosti nóbl podnikatelů z Belleville počínat. Nechtělo se mi věřit, že by sem přišel se zlým úmyslem. Jenže časy se změnilly a okolnosti stály proti mně.

„Pojď dál. Můžu ti něco nabídnout?“

„Ne, děkuji.“

Mlčky mě následoval do obývacího pokoje, značně nesvůj. Sami dva jsme se u nás doma ještě nikdy neocitli.

„Co tě sem přivádí?“ snažila jsem se nasadit bezstarostný tón, ale příliš se mi nedařil.

„Viděl jsem, že jsi volala Audrey. Nemohla k telefonu, je indisponovaná.“

„Něco se přihodilo?“

„Museli jsme zavolat záchranku a převézt ji do nemocnice. Miminko bylo v ohrožení,“ plaše se na mě zadíval, „Promiň, já...“

„Ne, ne, pokračuj. Jsou oba v pořádku?“

„Ano,“ viditelně si oddechl, „jsou v péči lékařů, ale bude muset zůstat ležet v nemocnici až do porodu.“

„Ale to je ještě kolik – osm týdnů?“

„Už jen šest. Snad vydrží alespoň do třicátého sedmého týdne,“ sepjál ruce jako při modlitbě.

Pocházela jsem z částečně věřící rodiny, ale nechodila jsem do kostela. Moje maminka a babička ho navštěvovaly

každou neděli. Tatínek víru nehanil, ale opíral se spíše o svůj racionální úsudek. Stejně tak i já.

„Moc mě to mrzí. Neměl bys být raději s ní než tady?“

„Má tam veškerou péči. Je u ní rodina.“

„To je dobře, moc dobře...“ mumlala jsem si spíše pro sebe. Myšlenky mi ulétly k výjevu před pár týdny, zpátky k nemocničnímu pokoji, doktorům a bledému Nicovi. Smutně jsem na Jean-Marca pohlédla.

„Dělám si starosti.“

„Došlo mi, že jde o něco urgentního, když jsi volala Audrey.“

Překvapeně jsem na něho pohlédla. Zasněvila ho snad Audrey do návrhu své matky? Nebo ho poslala sama tchyně?

Snažila jsem se rychle rozhodnout, s čím vším se mu můžu svěřit. Jenže komu jinému? Ostatní si ode mě drželi odstup. Další důvod, proč tu nezůstat. Uskutečnit svůj plán a odejít odsud.

„Volala jsem Audrey, protože se nemůžu dovolat Nicovi. Šeredně jsme se pohádali. Myslela jsem, že se vrátí domů jako vždycky, ale už se neobjevil, ani neozval. Jsem z toho na nervy. Potřebuju s ním nutně mluvit.“

„To je pochopitelné,“ dotkl se mého ramene. Jeho dotek sice působil uklidňujícím dojmem, ale bouři v mém nitru zcela utišit nedokázal.

„Ty... ty žiješ, on ne,“ pronesl Nico, když jsme se viděli naposledy.

Pomaloučku mi docházel význam jeho slov. Hrdlo mi sevřelo mrazivé poznání. „Viníš mě? Nemůžeš se zlobit na něho, tak přenášíš svůj vztek na mě. Jak se opovažuješ!“ vyčetla jsem mu, v očích slzy.

Neodpověděl hned. „Chtěl jsem... nemůžu...“ Jeho obvyklá výřečnost byla ta tam. Udělal krok směrem ke mně. Ustoupila jsem dozadu.

„Nevěřím, že nemůžeš. Ty *nechceš*! Proč?“

„Dominiko, musíš pochopit...“

„Nic nemusím! Jdi se vycpat!“ použila jsem nejostřejší anglická slova, která mi v tu chvíli přišla na jazyk. Svých lží a polopravd mě mohl ušetřit. Tak moc mě štvál! „Nenávidím tě!“

Jeho obličej, před okamžikem pomačkaný a unavený, se napjal. Hrál celou škálou emocí, dokud se opět nezatvrdil. „Nikdy bych nemohl...“ hlas se mu zlomil.

Oba jsme věděli, že to není pravda. Navzájem jsme se vinili z toho, co se stalo. Měřili jsme se pohledy stejně smutnými jako ublíženými. Dostali jsme se do mrtvého bodu. Svěsil hlavu, vzal svoji bundu pohozenou na křesle a pomalým krokem odcházel z místnosti. Naposledy se ke mně otočil, ale můj výraz byl neoblomný. Jeho mlčení a odtažitost se staly závažím, které mě táhlo každým okamžikem ke dnu. Potřebovala jsem se dostat nad hladinu, znovu se nadechnout. Ve dveřích ještě na pár vteřin zaváhal, ale nakonec vyšel z bytu.

„*Dominique*,“ vrátil mě do přítomnosti hlas Jean-Marca. Nervózně si posunul brýle na nose. „Musím ti něco říct, ale potřebuju, aby ses obrnila.“

Hrdlo se mi sevřelo obavou, přes záda mi přeběhl mráz jako zlé tušení.

„Stalo se něco?“ hlas se mi třásl.

„Je mi to líto. Nico se ti nemohl ozvat, protože měl před týdnem autonehodu a...“

Otevřela jsem němě pusou, v ústech vyprahlo jako na Sa-
haře.

Nico je zraněný?

Nebo... *mrtvý*?!

Udělalo se mi nevolno, v uších mi hučelo. Další slova jsem už neslyšela. Místnost se se mnou zatočila a ocitla jsem se ve tmě.

Chapitre 3

Tenkrát – Březen 2013 v Praze

„O, *pardon!*“ pronesl cizinec zpěvným přízvukem. Vrazili jsme do sebe ve frontě na kávu na pražském výstavišti, kde se konal Mezinárodní potravinářský veletrh. Přidržel mě, abych nabrala balanc. Ještě dlouho poté, co mě pustil, jsem vnímal jeho dotek na kůži a kořeněnou vůni. Během intenzivního pohledu, kdy mezi námi probíjel jiskřivý výboj, odtikávalo ano – ne. Černé, vlnité vlasy a výrazný nos mu propůjčovaly tajemný vzhled, bystré oči a úsměv s koutkem trochu nakřivo mu dodávaly na sympatičnosti. Oblek na míru přesně kopíroval jeho štíhlou postavu. Rozhodně měl vkus.

„Jakou kávu pijete?“ zeptal se mě anglicky.

„Silnou a sladkou.“

„Dovolte mi, abych vám ji koupil jako omluvu.“

„To nemusíte,“ odmítla jsem a upřela pohled do mobilu, aby si nevšiml, jak mě rozhodil.

„Udělám to rád.“ Zmínil slovo *pleasure* – potěšení. To mu jako udělá dobře? Zpotily se mi dlaně. Ty jeho slovní kudrlinky se mnou dělaly divy, nicméně jsem se otočila na patě a odešla.

Kávu mi přinesl až ke stánku, u kterého jsem jako hosteska pracovala. A nosil mi ji po další dva dny, než jsem přijala jeho pozvání na večeři. Zvědavost byla silnější než moje

předsevzetí dát si po nedávném rozchodu od randění pauzu. Mohl za to ten zpropadeně sexy přízvuk, který mě nenechával chladnou.

* * *

Povečeřeli jsme v restauraci na Andělu. Nico, Francouz s italskými předky, byl vynikající společník. Vtipný, pozorný, šarmantní. Žádná jeho historka nebyla nudná. Neopíjel mě, nenutil, jen nabízel. Nechal mě myslet si, že se celý večer odehrává v mé režii. Scénář jsem si načrtla sama, ale taktovku udával on. Bavilo mě poslouchat jeho zážitky z cest, poznávat ono nové a neznámé. Přijel pracovně na Mezinárodní potravinářský veletrh v Praze, kde zastupoval jejich rodinnou firmu, která pěstovala obilí, vyráběla a prodávala mouku po celé Francii a vlastnila síť pekáren. Znalost angličtiny mi zajistila místo na brigádě, kde jsem si přivydělávala při studiu vysoké školy. Jako nejstarší z pěti sourozenců jsem neměla nic zadarmo. Kromě školy a podnájmu, který mi hradili rodiče, jsem si musela na vše ostatní vydělat.

Po večeři jsme se vydali na procházku podél Vltavy. „Kam vlastně míříme?“ zajímalo mě, když jsme došli k Jiráskově mostu.

„Netuším. Chceš se ještě procházet?“ ujišťoval se. Očividně se ještě nemínil rozloučit se mnou, ani s mojí rukou, kterou zahříval. Ani já ne.

„Můžeme pokračovat dál, jen jsi mi neřekl, kde naše cesta skončí.“

„Ty jsi místní. Znáš jen centrum. Bydlím v hotelu poblíž *Prrrsna* brana,“ vypravil ze sebe s francouzsky hrčivým „r“.

„Prsná?“ vypískla jsem pobaveně, až jsem se zlomila v pase, jak mnou zacloumal nával smíchu. „Promiň. Tohle mě fakt dostalo. Díky moc,“ utřela jsem si slzy od smíchu.

Koukal na mě zmateně. „Za co mi děkuješ? Řekl jsem něco extra vtipného?“

„Prsná znamená prsa,“ naznačila jsem rukama dva půlměsíce před svým hrudníkem.

„Ups!“ promnul si nejistě bradu. „Moc se omlouvám.“

„Nic se neděje, ale můžu tě ujistit, že si to budu pamatovat,“ zazubila jsem se vesele. „Nemyslel jsi náhodou Prašnou bránu?“

„Jo, tu. Musíš si o mně myslet, že jsem idiot.“

„Spíš vtipálek. Hele, ukážu ti něco, co ve Francii možná nemáte,“ změnila jsem téma a vykročila k Masarykovu nábřeží. „Uvidíš zlatou střechu.“

Došli jsme k Národnímu divadlu, kde si začal budovu se zájmem prohlížet. Jako vždy byla příhodně osvětlená a na nábřeží zářila jako klenot. V ten okamžik jsem se cítila být hrdou Češkou, pyšnou na náš národní poklad. Vytáhl mobil a začal si divadlo fotit. Nicméně, aby ho dostal do záběru celé, museli jsme o kus poodstoupit. „To je nádhera! Opravdové mistrovské dílo. Víš z jakého je roku?“

„Co si tak vybavuju, první kameny byly položeny už v roce 1868, ale v roce 1881 divadlo vyhořelo. V sedmdesátých letech dvacátého století ho začali opět rekonstruovat. Snad jsem ta data strefila správně.“

„Neuvěřitelné! A pořád stojí. Jako Eiffelova věž a socha Svobody.“

„Ty vznikly kdy?“

„Eiffelova věž v roce 1887, ale trvalo ještě dva roky, než ji dokončili. A socha Svobody v roce 1886.“

„Myslím, že jsem o tom slyšela. Doufám, že jednou tyhle skvosty uvidím na vlastní oči.“

„Proč ne? Sny je třeba si plnit. Mám nápad!“ vyhrkl a chytil mě za ruku. Vlála jsem za ním, jak mě rychlým krokem vedl

po mostě Legií, pryč od Národního divadla. Zastavil se až u prvního výklenku v zábradlí mostu. Vypadal jako balkónek nějakého zámku, trochu vysutý. Vytáhl z kapsy dvě mince. Jednu mi podal a tajuplně se usmál. „Budeme si přát a třeba se nám naše přání splní.“

„Ale tohle není kašna přání. To je...“ argumentovala jsem, ale položil mi prst přes ústa a tím mě odzbrojil. „Dobře,“ špitla jsem. „Hodíme zároveň?“

„Dobrý nápad. Jestli si přejeme to stejné, přání se znásobí a tam nahoře,“ ukázal vztyčeným prstem k noční obloze, „se potkají a vyplní.“

Stoupli jsme si k Vltavě zády a po společném odpočítávání jsme hodili mince za nás do řeky. Otočili jsme se a pozorovali tmavou hladinu. Ukázala jsem doleva. „Támhle je Pražský hrad a... ty se nedíváš!“ vyčetla jsem mu. Místo na Hrad hleděl na mě.

„Já se ale dívám,“ odušil se smyslným úsměvem. Pozorně zkoumal můj obličej. Vydržela jsem ten pohled a snažila se v jeho očích číst. Napětí mezi námi se zhmotnilo do jiskřivého očekávání. Až poté, co jsme oba dospěli do bodu naprostého chtění, pohnul se blíž. Vzal moji hlavu do dlaní a pomalu se ke mně sklonil. Jeho počínající strniště mě zašimralo na jedné a poté na druhé tváři. Ve chvíli, kdy už jsem si myslela, že se odtáhne, sklonil se a spojil naše rty ve žhavém polibku. Vzájemně jsme se do sebe vpíjeli, ochutnávali se.

Přestože mě zabalil do svého kabátu a přitiskl k sobě tak, že jsem cítila jeho srdce bít, stále ke mně doléhal chlad. Nehledě na skutečnost, jak moc jsem se jím a čarokrásným večerem cítila okouzlená, museli jsme se rozloučit. Trval na tom, že mě doprovodí až na nástupiště metra.

I když byl všední den, na náměstí Republiky bylo živo. Nico všechny ty společensky unavené kolemjdoucí nedůvě-

řivě pozoroval a otočil se za každým zvukem. Byl ve střehu a podezíravě si je měřil. Souprava metra dorazila do stanice a přinesla tlakovou vlnu. Lidé nastupovali. Stále pevně držel moji ruku.

„Promiň, možná jsem až příliš opatrný, ale nemůžu tě nechat jet s těmi *divnými* lidmi. Kdyby se ti něco stalo, vyčítal bych si to. Raději ti zavolám taxíka.“

„To není třeba,“ oponovala jsem.

„Prosím, neriskuj,“ žádal mě s vážnou tváří a zesílil stisk.

Ozval se zvukový signál ‚Ukončete výstup a nástup, dveře se zavírají‘. Poslední pohled na odjíždějící metro. Zůstali jsme stát na nástupišti. Přistoupila jsem k němu blíž. „Opravdu si budeš hrát na mého ochránce?“

„Nic nehraju, tohle myslím vážně. Vždycky.“ Zájmem o moji bezpečnost se mi tenhle šarmantní Francouz zamlouval ještě víc. Pravděpodobně mi žádné reálné nebezpečí nehrozilo, nejela bych sama pozdě metrem poprvé. Vyšli jsme opět ven, kde vzal do ruky mobil. Pak se na mě zamýšleně podíval a řekl: „Prostě ještě nechoď. Pokud opravdu musíš, toho taxíka ti zavolám, ale jestli ti je tak dobře jako mně, zůstaň.“

„Měla bych. Zítra...“

„Zítřek je daleko. Ještě můžeš rozhodnout o tom, jak tahle noc skončí.“

Měl pravdu. Přála jsem si zůstat a prožít s ním co nejvíce času. Toužila jsem cítit to lákavé *così*, co nás k sobě přitahovalo jako dva magnety. Nedovedla jsem si představit svoji osamělou cestu domů, do prázdné postele.

„Chtěla jsem říct, že zítra nemusím brzy vstávat, ale jít spát bych měla.“ Můj pohled však říkal přesný opak. O spánku nemohla být ani řeč.

Vykouznil zářivý úsměv. „Tak nenechme ten drahocenný čas vyprchat na prázdno. Užijme si každou minutu, co nám

zbývá.“ Přitáhl si mě do náručí a vtiskl polibek, pod kterým se mi podlomila kolena. Se stejnou intenzitou jsem mu ho oplatila.

Poté mě vzal za ruku a vydali jsme se k Prašné bráně.

Chapitre 4

Tenkrát – Duben 2013 v Praze

Nedočkavě jsem čekala na Nica na letišti Ruzyně, až se objeví u východu. Konečně jsem ho spatřila. „Nico!“ mávla jsem na něho a on ke mně zamířil. Už moc nezbývalo, abychom se setkali tváří v tvář. Přesto jsem se zastavila a nechala ho, aby došel až ke mně. Ráda bych nejdříve zjistila, jak moc nadšený byl ze setkání on sám.

Minulý měsíc jsme se od sebe nemohli odloučit. Přespání u něho na hotelu se protáhlo na osmačtyřicet společně strávených hodin, z nichž jen málo jsme opravdu prospali. Když jsme se loučili, netušila jsem, zda zůstaneme u nezávazného románu, nebo se pokusíme o vztah na dálku. Po návratu do Francie mi nepřestával psát a volat. Několikrát se nám podařilo zorganizovat videohovor po Skypu. Poznávali jsme se skrze naše zájmy, sdílení oblíbené hudby a každodenních zážitků. Dokonce mě překvapil kyticí růží, kterou mi poslal přes zásilkovou službu. Vznášela jsem se na vlně romantiky a snění o panu *Bonjour*, jak jsme ho s mojí kamarádkou Ninou pojmenovaly. Uvěřila jsem na devadesát procent, že přiletí, když mi přeposlal na e-mail svoji letenku, a na sto až nyní, kdy jsem ho spatřila na vlastní oči. On přiletěl kvůli mně! – chtělo se mi nahlas vykřičet do světa.

„*Bonjour, ma belle,*“ oslovil mě „má drahá“ a nic mi ne-